

Redacția și Administrația
Cluj Str. Nicolae Iorga Nr. 6-8

ABONAMENTUL plătit înainte: pe un an 10.000 Lei, pe 6 luni 5000 Lei, pe 3 luni 2500 Lei. Abonamentul de sprijin este dublu.
— Se poate plăti și prin cecul nostru poștal Nr. 40646 —

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet înregistrat la Tribunalul Cluj sub Nr. 85 din 1938
Autorizația de reparație Nr. 3651 din 1946

Vorbele care ne despart

de Arhim. SCRIBAN

(O MARE CINSTE ȘI DRAGOSTE PĂRINTEASCĂ ne arată marele scriitor și ierarh bisericesc Arhimandritul Iuliu Scriban, profesor pens. al facultății de Teologie din București, care, după ce ne-a citit gazeta, cu bunăvoință de părinte, ne-a dat și povața și îndrumările de lipsă, pentru o mai bună redactare a gazetei noastre. Îi mulțumim din inimă și promitem că după posibilități îi vom urma sfaturile. Ne bucurăm mai ales faptul că I. P. Cucernicia Sa află de bună colaborarea ce se face între ortodocși și uniți, la scrisul și cititul acestei gazete, pentru a ne cunoaște unii pe alții și așa să ajungem odată la împlinirea dorinței lui Isus Hristos, de a ne iubi și uni toți în aceeași credință, în care au trăit strămoșii noștri dela Hristos o mie de ani, până când mândria și politica lumii acesteia ne-a despărțit.

Pentru observația unor greșeli de limbă ce ni se pot face și nouă, sperăm că într'un viitor apropiat, când vom dispune și noi de o sală de redacție ca toată lumea, unde comitetul și colaboratorii vom avea posibilitatea a ne aduna să discutăm materialul de publicat, acolo ne vom putea și corecta limbajul neclar sau neromânesc, ce ici colo la unii sau alții, din obișnuință, nepricepere sau nebagare de seamă, s'ar strecura și la gazeta noastră, ca de altfel aproape la toate gazetele.

Cu deosebită plăcere și mulțumire dăm la gazeta să apară articolul cu care ne onorează cunoscutul și renumitul om al Bisericii Arhimandritul I. Scriban. Nota red.)

Despre ele scrie Păr. Prof. Dr. Prunduș în *Vieata Creștină* dela 30 Iulie a. c. Cică între ortodocși și uniți stau niște vorbe despărțitoare, precum *duh, slavă, milă*, pe când uniții au în loc pe *spirit, mărire, îndurare*.

Ei și? câteva vorbe deosebite au să fie țarcuri de despărțire între unii și alții? Doar cele 3 vorbe deosebite ale ortodocșilor și altele ca acestea sunt înțelese și de uniți. Ce? n'are Românul în deobște vorba de *slavă* în rostirea *Slavă Domnului*? Nu știe tot Românul ce e aceia *milă*? Iar cât privește *duhul*, cine mai stă la gânduri să se întrebe ce o fi aceia *vorba de duh*?

Dar însuși Păr. Prunduș mărturisește în art. pomenit că vorbele acestea se găsesc și în scrisul uniților. Atunci urmează că ele nu pot fi șanturi de despărțire între unii și alții. Și mai putem pomeni și alte vorbe de soiul acestora și vom vedea că lumea le înțelege. Deci nu în a-

(continuare în pagina 3)

Orbirea sufletească

Sfânta Scriptură ne arată că Mântuitorul Isus Hristos, în vieța Lui pământească a vindecat mai mulți orbi, dându-le vedere, prin dumnezeiasca Sa putere. Astfel de orbi vedem și azi și-i întâlnim pe străzi, pe la ușile oamenilor, cerșind milă, din care își duc nenorocita lor vieță.

Da, nenorociți și vrednici de milă sunt aceștia, dar mai nenorociți, mai vrednici de milă și de plâns sunt cei cari și-au pierdut lumina sufletului și despre cari Sf. Scriptură spune că „ochi au și nu vor vedea”. Dumnezeu i-a dat omului, pe lângă înfățișarea sa măiestoasă, și minte, pricepere, înțelepciune ca să poată stăpâni pământul și să poată deosebi binele de rău, spre deosebire de animalele pământului. Cu toate acestea, de multe ori, de foarte multe ori chiar, se dedă la fapte cari îl duc la păcat, la fapte nejudicate, cari nu i aduc decât pierzarea. Aceste fapte le săvârșește omul fiindcă ochii sufletului său nu mai văd, lumina lor fiind stinsă de poftele și patimile cari s'au incubat în el și devenind rob supus al acestor patimi și sclav devotat al fărădelegilor, nu vede și nici nu vrea să vadă răul ce i-l aduce păcatul. El este cuprins de învinovățirea păcatului și'n inima lui sălășluiește atotstăpânitoare noaptea întunecoasă. Dacă ne uităm la cel căzut în patima beției, putem vedea cu câtă grabă și înfrigurare își golește paharul și-și zăpăcește mintea cu fumurile beției, fără să-și dea seama de nenorocirile și relele cari îl așteaptă, dându-se acestei patimi. El nu mai vede: ochii minții lui, ochii sufletului lui s'au închis, și-au pierdut vederea; a lăsat tot ce a fost bun, a pierdut tot ce a avut, s'a îndepărtat și a eșit din rândul oamenilor cinstiți și temători de Dumnezeu, s'a dedat la fapte rele, devenind un fiu al răului.

Dar Dumnezeu, în nemăsurata Lui bunătate și iubire de oameni, a trimis pe pământ pe Fiul Său, care vindecă nu numai bolile trupesti ci și pe cele sufletești. Fiul Său, Mântuitorul nostru Isus Hristos, prin învățătura Sa, prin așezările bisericești lăsate de El, ne dă putința de a ne recâștiga vederea sufletească, de a ne smulge din cătușele, din sclăvia păcatului. El ne-a arătat felul în care trebuie să trăim. El ne-a lăsat hrană pentru suflet și mijloc de întărire: iubire, credință și speranță. Iubind pe Dumnezeu mai presus de orice, urmând întru totul învățăturile Mântuitorului și ținând departe de noi ispitele aducătoare de păcate, nu vom cădea în orbirea sufletească ci vom trăi vecinic în lumina dătătoare de vieță și fericire viitoare.

Avram Bogdan

VENIM ISUSE...

Din lumea suferințelor amare
Din noaptea dureroaselor suspine,
Din viața cea de umbră și visare,
Venim, Isuse Doamne, către Tine! ..

Ni-e dor de a Te slăviți împărăție
De pacea feroicului Ierusalim,
In osă-ți vom cânta o vâșnicie
Când Tu vei hotări să ne întărim.

Te vom vedea și noi, iubite Isus
Pe Tronul Tău de slavă și lumină
O, Mirele nădejilor de sus —
Venim cântând spre Țara Ta divină!

De Tine însetăm necontenit

Și flămânzim în lume după Tine
Isuse, a înă dorul nostru nesfârșit
Cu a Tale mângâieri divine.

Venim Isuse, noi venim la Tine
Cu sufletele pline de avânt,
Să nu mai rătăcim prin asta lume,
Așa streini și sânguri pe pământ.

Simțim în noi a dragostei mirage
Și ochii ne privesc numai în sus,
Lumina slavei Tale ne atrage
Ca să venim la Tine, Bunule Isus!

Ilie Popovici

Libertatea sufletului

de pr Gh. Neamțiu

Pentru nimic nu s'a vărsat atâtea sânge în lume cât s'a vărsat pentru libertate și în numele libertății. De aceea, am putea spune că cele mai multe nenorociri s'au întâmplat din cauza libertății. Câte revoluții și răboaie s'au purtat de dragul acesteia și câte milioane de vieți omenești au fost ucise! Toată lumea o dorește și se ascunde după ea ca după un zid când e vorba să-și apere vreun drept. Copilul de școală, în numele libertății refuză să dea ascultare învățătorului, judecătorul proptit pe ea dă slobozenie celor vinovați, iar b'etul funcționar nesocotește poruncile superiorilor, pentru că mintea lui așa-i spune că este om și omul trebuie să fie liber.

Oare poate să fie aceasta adevărata libertate, putem înțelege prin libertate o neatârnamare absolută, potrivit căreia omul să nu fie dator a se supune nici oamenilor nici legilor? Vom vedea mai la vale.

Întăiu și întăiu știm că Dumnezeu l-a făcut pe om liber. Când i-a dat cea dintăiu poruncă în raiul pământesc, nu l-a silit s'o țină, căci atunci omul nu ar mai fi avut nici-un merit, precum nu l-a silit nici să o caice, căci în acest caz omul ar fi fost cu totul nevinovat. Dumnezeu nu ar fi putut să-i socotească de păcat călcarea poruncii. Că omul este liber, adică nu este silit de nici o forță launtrică să facă binele ori răul, o vedem și din alte locuri ale sf. Scripturii. Moise spune poporului: Pus-am în ințea ta vieța și moartea, binecuvântarea și blestemul. *Alege vieța*". (Deuter. 30, 19), iar înțeleptul Sirih zice: „Pus-am înaintea ta foc și apă și la orice vei vrea vei întinde mâna ta. Înaintea oamenilor este vieța și moartea și oricare le va placea se va da lor” (Sioah 15, 14-17). Ne amintim apoi de musrarea ce o face Isus Ierusalimului, pentru că nu a voit să audă glasul chearării sale: *Ierusalime, Ierusalime... de câte ori am voit să adun pe tiii tăi, pe cum oșca își adună pui săi sub aripi, și nu ai vrut*” (Mat. 23, 37). A putut, a fost liber să asculte acest glas, dar nu a vrut.

Așa dar libertate sufletească există și în această stă toată măreția omului, dar în același timp și nenorocirea lui, pentru că fiind lăsat în voie să-și aleagă soarta să facă bine sau rău, omul de multeori își alege o soartă rea, făptuind răul.

Să vedem acum când putem spune că sunt m liberi? Oare sun-

(continuare în pag. 2)

Scrisoare către săteni

Frați săteni, frați ai ogoarelor, lângă sufletul vostru vreau să poposesc acum, către inima voastră îmi îndrept slovele mele. Voi sunteți departe de sgomotul orașelor, între zidurile cărora clocotesc atâtea patimi. Sunteți frați ai ogoarelor și ai păcii, ai liniștii și ai seninului nemărginit. În sufletul vostru se oglindește mai limpede și mai adânc Divinitatea (Dumnezeirea); în inima voastră rodește mai îmbelșugat virtutea.

Cântecul păsărilor vă îndeamnă spre laudă Domnului, liniștea câmpului spre pace, seninul cerului spre virtute. Cărările voastre sunt drum de frumusețe. Domnul vă surâde în florile câmpului și în razele soarelui. Parfumul florilor roșește în jurul vostru, cerul își cerne tămâia peste voi. Faceți ca toate acestea să rodească într-o bună mireasmă spirituală. Inima să vă fie curată ca isvorul munților, sufletul de aur, ca lanurile câmpilor. Faceți ca ființa voastră să respire aerul unei credințe tari. Ascultați de predica naturii, că Maestatea Divină vă vorbește rodnic prin ea.

Opriți ispita de-a intra în satul vostru, în familia voastră, în sufletul vostru. N'o lăsați să-și descopere chemările. După cum chemați ca în vinele voastre să pulseze sănătatea, tot așa în vinele sufletului vostru să pulseze virtutea.

Grijiți-vă de creșterea copilului. El poartă întipărit în ochi strălucirea cerului; inima i-e plină de soare, sufletul de măreție spirituală. Il aveți deapănarea sub ochi, în aceeași postată cu voi. Faceți ca acest copil să devină un rege peste ființa lui, nu un rob al patimilor. Trecutul e al vostru, viitorul e al copilului. De el depinde mântuirea Neamului și în bună parte mântuirea sufletului nostru.

Feriți-vă de casa diavolului, care este crișma. Beutura zăpăcește cugetul și mintea și înneacă cele mai curate porniri ale sufletului. Duminica nu-i făcută pentru casa diavolului, ci pentru Casa lui Dumnezeu. În această zi să odihnească trupul, dar sufletul să muncească mai cu râvnă. Mergeți deci în casa Domnului, lăcașul păcii, plecați-vă adânc cugetul spre închinare și-i mulțumiți pentru toate câte v-a ajutat să faceți în săptămâna ce-a trecut, rugându-vă tot odată, ca și în săptămâna care vine, ajutorul Domnului să fie alătura de voi.

Duminica — și mai ales voi tineri ai satelor — grija voastră să nu fie numai podoaba.

Nu umblați după obiceiuri domnești, pentru că sunt scumpe și nefolositoare. Nu visați mătăsuri, ci vă îmbrăcați în purpură sufletele voastre. Nu vă gătați trupul, ci inima de sărbătoare.

Când vă sculați, cel dintâiu gând închinați-l lui Dumnezeu, pentru ca să fie prezent în toate gândurile voastre, în ziua aceea. Când porniți la lucru cereți să vă însoțească ajutorul Domnului, pentru că fără el nu puteți să săvârșiți decât păcatul.

Crucile ce strălucesc în zare pe creștetul caselor voastre să fie sădite și în sufletul vostru, icoanele ce vă împodobesc pereții să fie întipărite și în inimi.

Nu vă înfrățiți viața numai cu pământul. Sf. Augustin zice: „Pentru Tine ne-ai făcut Doamne și neliniștită este inima

noastră, până nu se va odihni în Tine“.

Inimile noastre să ardă de focul credinței și iubirii, ca soarele ce vă încălzește ogoarele, ca stelele prin întuneric, ca torțele prin noapte. Iată inima pe care o dorește Hristos.

Ochii voștri se pleacă mai rar asupra slovelor, decât ochii celor dela oraș. Dar dacă citiți mai puțin, citiți lucruri mai bune. Nu vă plecați ochii asupra tipăriturilor dușmane credinței; iar sfaturile bune să găsească în inima voastră un pământ prielnic și roditor.

Voi, frați ai ogoarelor, ai liniștii și ai seninului, voi logodiți cu pământul, cununăți-vă cu cerul!

ANTON CRIȘAN

Libertatea sufletului

(Urmare din Pagina 1)

tem liberi atunci când facem ce vrem? Când ne supunem cui vrem, sau când nu ne supunem nimănui? Suntem liberi când nu dăm seama nimănui de faptele noastre? Nu, căci în acest caz abuzăm de libertate și abuzul de libertate duce o neorânduială în care fiecare face de capul său.

Adevărata libertate a sufletului ne-o aduce pe pământ Mântuitorul și el ne-o și învață cu cuvântul său și cu pilda vieții sale. El ne învață că omul atunci ajunge să fie liber când se desleagă din obezile minciunii și a păcatului, când cunoaște adevărul și trăiește după poruncile Domnului: „De veți rămâne în cuvântul meu, cu adevărat ucenicii mei sunteți și veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi“. Răspuns-au ei lui: „Urmași ai lui Avram suntem, nimănui nu am fost robi niciodată. Cum zici dar: Slobozi veți fi?“ Răspuns-a Isus lor: „Amin, amin grăiesc vouă: Oricine face păcatul, rob este păcatului și robul nu rămâne în casă în veci, iar Fiul rămâne în veci. Deci dacă vă va slobozi Fiul, cu adevărat slobozi veți fi“. (Ioan 8, 31-6).

Prin urmare desegarea de neadevăr și păcat, face pe om într-adevăr sloboz, liber. Când asupra cuiva nu mai are putere nicio patimă sau păcat, despre acela putem spune că e liber. Și Mântuitorul ne-a dat și puterea ca să leșim de sub stăpânirea păcatului, a patimei și a minciunii. Cum? Prin sângele său răscumpărător, care s'a scurs pe lemnul Crucii, câștigându-ne harul sfințitor care primindu-l mai întâiu în Botez și apoi mai târziu în spovedanie, ucide păcatul, rupe legăturile lui de pe suflet și, astfel, omul devine liber. În sufletul lui se face lumină, i se descoperă frumusețea și bunătatea lui Dumnezeu și de acum el nu mai este atras decât de această frumusețe și bunătate, dorind ca să urmeze cu toată ființa lui calea spre Dumnezeu. Atunci omul nu mai are nevoie de nicio lege căci iubind numai pe Dum-

nezeu nu poate păcătui. De aceea și spune sf. Augustin: „Iubește pe Dumnezeu și apoi fă ce vrei“, căci cel ce iubește nu poate face decât voia celui pe care-l iubește.

Deci libertatea adevărată așa cum ne-a arătat-o Mântuitorul, este libertatea în bine, libertatea în adevăr, libertatea harului, cu alte cuvinte neatărnarea de păcat, minciună și patimă.

Deci dacă luăm libertatea în acest înțeles în care trebuie să o luăm, o nedreaptă plângere a acelor care spun că poruncile lui Dumnezeu împiedică libertatea omului, pentru că nu-l lasă pe om să lucreze cum el vrea. Acestora le răspundem că Dumnezeu i-a dat omului libertatea ca să o folosească spre binele și mântuirea sa, urmând de bună voie calea spre cer. Ca să nu rătăcească în această cale i-a dat această călăuză a poruncilor, care sunt pentru creștin ceea ce sunt barierele dealungul unei cărări înguste ce urcă pe un munte prăpăstios. Drumetul ce vrea să ajungă în vârful muntelui nu este împiedecat de aceste bariere. Poate să urmeze și altă cale, dar a cui va fi vina de va cădea în prăpastie, neavând de ce să se sprijinească.

Tot așa este și cu poruncile; ele sunt niște bariere, îngrădiri, care ne arată pe unde să mergem ca să nu cădem în prăpastia păcatelor ci să ne putem ajunge țelul nostru: fericirea.

Pentru cei ce înțeleg altfel libertatea, dăm aci o pildă:

Un grădinar avea o grădină frumoasă plină cu tot felul de flori, toate vesele, frumoase, fericite. Dar într-o zi vântul șoptește florilor:

— Admir răbdarea voastră. Câtă muncă depune grădinarul în jurul vostru fără ca voi să vă împotrivii, dar voi nu vedeți că vă dă o creștere nefirească.

— Noi nu creștem în chip firesc? întrebă rochița rândunelei, încărcată cu flori catifelate.

— Neîndoios, nu. Gândește-te dacă e firesc să fii cățărâtă în jurul unei bucăți de lemn? Rochița rân-

dunelei cea sălbatecă se întinde cum îi place, până când aci grădinarul stă lângă voi și vă ține în robie.

În felul acesta vorbe vântul și celorlalte flori, care până acum erau foarte mulțumite de îngrijirea grădinarului. Acum din'odată se nascu în ele dorul de a fi libere și vântul le făgădui în șoaptă că o să le vină în ajutor. Iși ținu făgăduința. Pe la miez de noapte sosi și cu u vuet puternic anunță: A sosit momentul eliberării. Trăiască libertatea.

— Trăiască libertatea, răspuseră florile într-un glas, dar puțin înspăimântate. În mai puțin de o jumătate de oră toate legăturile se rupseră și florile zăceau răsturnate la pământ. După vânt, o ploaie năpraznică desăvârși prăpădui. A doua zi grădinarul când ieși să și vadă grădina, rămase adânc măhnit de priveștița ce i se arăta ochilor.

Iată ce face libertatea rău înțeleasă. Ea duce la distrugere, la ruină.

Grădinarul e însuși Hristos, grădina e lumea, florile sunt oamenii, vântul e spiritul diavolesc ce suflă peste lume cu chemări înșelătoare.

Hristos a luat sufletele noastre sălbătăcite prin păcat și le-a legat de proptelele poruncilor ca să crească drept înspre cer scaldate în lumina darului său. Patimile sălbătice care sunt în om vreau să-l facă pe om să se târască pe pământ prin're buruienile păcatelor, mințându-ne că aceasta ar fi adevărata libertate, ca pe urmă să pierim înăbușiți de aceste buruieni.

Să nu ne lăsăm amăgiți de aceste momeli ale întunerecului ci să ne lăsăm încinși cu legăturile poruncilor care ne vor ajuta să ne înălțăm sufletele spre cer. În această înălțare vom gusta bucuriile cele curate ale sufletului descătusat de patimi care bucurii ne vor răsplăti pentru osteneala cea mare și pentru bunele strădanii ce le depunem pentru a ține poruncile și vom înțelege cuvintele dulci ale Domnului: „Luați sarcina mea asupra voastră căci jugul meu este blând și sarcina mea este ușoară“. Așa și numai așa vom gusta odihna și pacea adevăratei libertăți sufletești.

Fr. Gh. Neamțiu

Fala și sărăcia

Lelița cu ochii mari,
Dat-a boii pe pieptar
Și-o junincă pe-o oglindă,
Tot se uită și se strâmbă,
Să vadă câtu-i de mândră.

Unde-i făloșia mare
Nu-i nici lucru de mirare,
Că nu-i pâine, nu-i nici sare,
Că-i sărăcia 'n căldare.

Făloșia-i poftă mare,
Ea te duce la pierzare,
Ea te duce și te-alungă,
Nu știe că nu-s în pungă.

Casa-i goală, lada-i goală,
Nu-i pe masă, nici în oală,
De flămândă nu mai știe,
Și tot bate din călcăie.
De flămândă nu mai poate,
Dela joc nu o poți scoate.

Lelița cu bani pe cap
Nici aseară n'a cinat,
N'are pită nici un pic,
Nici mălai pe pod nimic.

(continuare în pag. 4)

Să ne iubim unii pe alții

Țara noastră se găsește la una din cele mai mari răscruci ale istoriei, în care soarta neamului se joacă cu toate grelele sale urmări.

Însă, în aceste clipe — spre mare durere — când se deapănă destinul acestui popor — suntem mai împărțiți ca oricând. Nu poți întruni doi români, fără ca cele mai tari vorbe să se deslănțuiască, fiecare învinuind pe celălalt de toate nenorocirile întâmplate.

Trebuie să înțelegem că, cea mai desăvârșită iubire, este iubirea dintre oameni, adică iubirea dintre semenii.

Cu cât un suflet este mai bogat, mai mare, mai superior, cu atât găsește în orice om ceva vrednic de iubit.

Tot ce este moralitate se bazează pe iubire. Dacă suntem egoiști — așa cum suntem astăzi mai mult ca oricând — nu vom putea iubi pe cel de lângă noi, căci iubirea de sine este un dușman al iubirii creștinești. Om cu om este doar pe picior de egalitate. Acelaș Dumnezeu ne-a creat pe toți. Că oamenii se deosebesc unii de alții, este doar destul de firesc. Unii n'au mijloace și posibilități a-și adăpa sufletul la izvoarele culturii, alții le au. Nu toți au educația și cultura pe o formă. Aceasta nu este însă nici-un motiv de mândrie sau de dispreț pentru cei mai săraci.

Morala nu se poate baza pe

ură, pe dispreț, pe batjocură, pe scârbă, pe ceartă, ci numai pe „iubire“.

Trebuie să știm că nu vom putea învinge greutatea mari, prin care trecem astăzi, ca popor, decât printr-o iubire desăvârșită între noi, plecând genunchii în fața Mântuitorului nostru Isus Hristos și rugându-L ca „Vie împărăția ta“ pe care o spunem în rugăciunea „Tatăl Nostru“ să fie o realitate între noi pământenii.

Smulgând din sufletul nostru egoismul care ne întunecă mintea, lăsând certurile și socotelile vom reuși să facem „Impărăția Tatălui ceresc“. Între noi și viață nu va mai fi un chin ca astăzi.

Noi avem exact viața pe care o vrem: am închis pe Isus în casa păcatelor noastre, acolo îl ținem zăvorât și cerșim fericirea nepuținței noastre omenești, care ne dă: mocirla păcatelor în care ne bălăcim cu mic cu mare, sărac și bogat, învoindu-ne cu jugul păcatului în loc de „Jugul lui Isus“ atât de dulce și ușor.

Cu cât mai departe străbate și cu cât mai multe inimi stăpânește iubirea de oameni, cu atât mai ferită de suferință e viața aici pe pământ și cu atât mai vârtos se ridică omul mai presus de grijile zilnice.

În lupta crâncenă cu nevoile vieții, numai iubirea de oameni poate să ne ducă la biruință.

IOAN G. ALECSA

Vorbele care ne despart

(urmăre din pag. 1)

cestea putem vedea noi pricini de despărțire între ortodocși și uniți.

Adevărul este însă, că deosebiri de acest soi se croiesc între Români, nu numai decât între ortodocși și uniți, cu totul din alte pricini. Nu pricinile religioase stau la mijloc, pentru a croi despărțiri în vorbirea feluritelor pături de Români, ci socoteli cu totul de alt soi.

Despărțirile sunt și ele încă se înțeleg, dar din fudulia unora, care vor să folosească vorbe boierești, de nu se mai înțelege Român cu Român. Între noi a intrat *frantuzomania*, care a clădit o limbă nouă între unii și alții. Românii nu se mai pot înțelege între ei. Deci în latura această dacă am putea înlătura noi despărțirile, că în cealaltă privință nu e nimic de temut. În adevăr, ce te faci cu maldărilor de cuvinte luate de peste graniță, pe care nici oamenii deprinși cu cetitul nu le pot înțelege?

La întrebă pe mulți ce e aceea *tergiva-sapiune* și *malver-sapiune*? Vei vedea că sunt destui care ridică din umeri. Sunt așa de multe vorbe de soiul acesta, încât, dacă omul nu știe grecește și latinește, se șterge pe bot cu ele.

Apoi aici e pricina cea mare de despărțire în sânul Românilor de azi, fie ortodocși, fie uniți. La vezi câți au să știe vorba de *colecter* sau cea de *pterodactil*? Fără limba grecească n'o scoți la capăt cu asemenea vorbe.

Ei, aci dacă am putea aduce îndreptări, să deprindem pe Român a căuta vorba românească, nu să dea goană la cea franțuzească. Doar câți știu atâta franțuzească, încât să priceapă toate vorbele care ne vin cu duimul de peste graniță?

Deci dacă vorbim de limba care ne desparte, aici să cheltuim toate silințele noastre, pentru că, uite, din pricina duimului de vorbe străine, cugetarea răzbate mai greu. Eu dau în casa mea

Calea mântuirii

Tot ce ține de lumea aceasta are un început și un sfârșit. Oamenii mor, averea o fură hoții și-o mănâncă rugina, iubirea se spulberă și plăcerile trec, ca tot ce e deșertăciune. Din nemernicia acestei lumi un singur punct luminos se desprinde: sufletul Singur veșnic și neschimbător, lucefăr strălucitor peste veșnicie. Sufletul e cea mai mare bogăție a omului creștin, de care trebuie grijit mai mult

Cum ajungem fii ai lui Dumnezeu

Prin Taina Sfintei împărășanii

„A trăi după mintea sănătoasă și a săvârși binele însemnează a ne închina lui Dumnezeu. Dar așa ceva și slugile fac: „când veți fi împlinit toate acestea, spuneți: slugi netrebnice suntem, căci doar ce trebuia am săvârșit“. (Luca 17, 10). Ori taina de care vorbim este a fiilor lui Dumnezeu și noi ceata lor suntem chemați să o formăm nu a slugilor (Galateni 4, 6-7). De aceea ne împărțim din trupul și sângele Lui, căci scris este că „pruncii s'au făcut părtași trupului și sângelui“. (Evrei 2, 14). Doar tocmai pentru a ne putea fi tată și pentru a ne spune: „iată eu și pruncii, pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18), tocmai pentru aceea a luat Domnul asupra-și trupul și sângele nostru. Dar tot așa și noi, ca să ne facem copii ai Lui, ca de-se să ne împărțim din ființa Lui, iar prin această taină nu numai că ne facem mădulare ale Lui, ci ajungem chiar fii ai Săi, slujindu-L cu ascultare și de bună voie, ca niște copii buni și întocmai cum ascultă și mădularele de corp. De altfel, Taina aceasta e atât de adâncă și de nepătrunsă, încât din amândouă pildele, a copiilor și a mădularelor, se cade să învățăm, căci niciuna luată singură nu sunt în stare să ne lămurească deplin.

Din Vieața în Hristos a
lui Nicolae Cabasilă

ziarele să le cetească și slugile. Dar bietele de ele se ciocnesc amarnic de vorbele de care habar n'au. Apoi dacă este așa, nu vorbele slave rămase la noi din moși strămoși sunt cele care ne fac pocinogul, ci vorbele dela Han Tătar, de care Românul de azi habar n'are.

Arhim. SCRIBAN

decât de ochii din cap. Mântuitorul Hristos n'a venit să cucerască pământul, ci sufletul omenirii. În fața lui Dumnezeu nu cele trupesti sunt prețuite, ci cele sufletești. Învățătura Mântuitorului e menită să lumineze, să curățească și să desăvârșească sufletele, știind că un suflet curățit și desăvârșit e plin de har și de adevăr, de dragoste și de milă pentru toți oamenii deopotrivă. Un astfel de suflet când te găsește la necaz, nu te întreabă cine ești, de unde ești, ci te ajută fără să-ți ceară ceva în schimb. Acestea sunt sufletele cele bune și într'adevăr creștine, care ajută pe cei lipsiți, mângăie pe cei întristați și învață pe cei neînvățați. Și rostul Bisericii lui Hristos este de-a cultiva și crește astfel de suflete spre binele oamenilor și spre mărirea lui Dumnezeu. Biserica e spitalul în care sufletele slabe se întăresc, cele întunecate se luminează și cele bolnave se vindecă. Leacul e lesne și la îndemâna tuturor: Evanghelia Domnului. Această Sfântă Evanghelie vrea să aprindă inimile creștinilor de dragostea lui Hristos, știind prea bine, că numai când vor arde pară vâlvătaie, se va putea sălășlui pe pământ și pacea și fericirea. Aproape de două mii de ani Biserica se trudește să ducă sufletele spre zările împărăției cerurilor și cu toate acestea după atâta amar de vreme totuși se mai găsesc creștini care își caută fericire în cele pământești. Trupul e mai prețuit ca sufletul și vremelnicia ca veșnicia. De aci se nasc toate necazurile și durerile, toate neînțelegerile și războaiele. Trupul cel vremelnic ne trage mereu spre pământ, iar sufletul cel veșnic ne cheamă mereu spre cer. De care oare vom asculta? E adevărat că și trupul e al nostru, și de el trebuie purtat grijă. Dar aprinzându-ni-se casa, vom salva oare lemnele și vom lăsa pradă focului copilașul iubit ce doarme înlăuntru? De bună seamă că nu. Întâi sufletul și apoi trupul.

Toți câți avem sufletul bolnav de păcate și fărădelegi, în grabă să alergăm la spitalul Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, unde vom fi vindecați și mântuiți. Ori ce rană nevindecată la vreme se vindecă mai cu greu, ba uneori nu se mai poate vindeca. Dorința noastră cea de toate zilele trebuie să se îndrepte spre curățirea și mântuirea sufletului. O lume în care trăiesc oameni cu suflete curate și luminate e împărăția lui Dumnezeu pe pământ. În această împărăție nu se poate ajunge decât pe calea mântuirii.

Ieromonahul IUSTINIAN

Adevărata înțelepciune

Un prinț persian ajungând rege, chemă înaintea lui pe cei mai de seamă înțelepți din țara sa.

— Noul meu învățător Zeb, le zise el, m'a povățuit că dacă vreau să cârmuiesc cu dreptate pe supușii mei, să mă străduiesc a cunoaște mai întâi adevărata înțelepciune. V'am chemat aici spre a vă ruga să mi-o faceți cunoscută.

— Luminate stăpâne, grăi cel mai vârstnic dintre înțelepți, lucrul ce ni l e ri nu-i ușor. Dă-ne timp și noi îți vom aduce în scris ceea ce vom socoti că e înțelepciune curată.

— Vă voi aștepta, le răspuse tânărul rege, dar să nu zăboviți mult. Timpul trecea și înțelepții nu le mai arătau. Trecură 15 ani. Zădărnice trimise iscoade spre a li se da de urmă. Parcă intraseră în pământ. Tocmai când își pierduse nădejdea de a-i mai vedea, auzi din sala tronului sgomot mare. Ieșind să vadă ce-i, care nu-i fu mirarea, văzând 20 de cămile încărcate cu cărți și în jurul lor pe înțelepții săi.

— Mărite Doamne, grăi cel mai bătrân, Dumnezeu ne-a ajutat să îți împlinim porunca. Aci de față ai 6000 de cărți în care am îngrămădit tot ce am socotit că e înțelepciune.

— Șase mii de volume! Dar când credeți că le veți citi? Treburile împărăției nu-mi dau răgaz. Scurtați-mi din cele adunate cât mai mult.

— Ți-se va împlini dorința, Măria Ta, răspuse înțelepții. Și făcând închinăciunile cuvenite, plecară ea și întâia dată. Mai trecură 10 ani. Într-o zi porțile palatului se deschiseră spre a putea intra o ceată de oameni bătrâni, care veneau cu trei cămile încărcate. Închinându-se în fața regelui aceștia vo biră:

— Măria Ta, socotim că de astă dată ți-am împlinit voia. Ai aici 1500 de cărți, tot ce am crezut că e mai folositor din cele scrise mai înainte.

— Dragii mei, rosti regele, precum văd, voui îmbătrâni fără să pot cunoaște ce e adevăr și înțelepciune. Când voui citi 1500 de cărți? Mai scurtați. Fără să grăiască, bătrânii înțelepți se închinară și plecară precu veniseră.

Mai trecu o vreme. Într-o bună zi apărură 3 înțelepți aducând cu ei 500 de cărți. Era tot ce credeau mai însemnat cu privire la înțelepciune a omenească. Dar munca lor nu era isprăvită. Regele bătrân acum le zise cu amărăciune:

— Scumpii mei, suni bătrân și nu văd bine, treburile a fi mă obosesc. Cu toată bunăvoința nu voui putea citi nici aceste cărți. Nu se poate să mai scurtați?

— Stăpâne, răspuseră aceștia, mulți din noi au murit, am mai rămas trei înși. Deși slabi, vom încerca să îți împlinim vrerea. Timpul trecea și înțelepții nu se mai arătau. Într-o zi asupra palatului regesc se așteru tăceră. Regele bătrân și slăbit de boală, era pe moarte.

Curtenii căleau pe vărfurile picioarelor.

Deodată se auzi un sgomot. Cineva cerea să intre în palat. Înaintea porții se afla un bătrân înțelept (ținând în brațe o carte).

Căpitanul găzii cunoscându-l îi grăi:

— Repede, repede că regele moare. Bătrânul urcă în grabă scările și ajungând la căpătâiul celui bolnav, vorbi:

— Majestate, sunt singurul rămas din toți înțelepții cari s'au străduit să-ți culeagă din învățăturile lumii miera înțelepciunii! Iată o în această carte.

Slăbit de suferință, regele îi căută mâna. I-o strânse și cu glasul stâns vorbi: E prea târziu, vezi bine că nu voui putea citi nici această carte.

— Majestate, strigă înțeleptul, nu se poate să treci din viața aceas'a fără să fi cunoscut adevărata înțelepciune. Oare truda noastră să fi fost și ea zadarnică? Stăpâne chiar dacă nu vei putea citi această carte, înțelepciunea tot o vei cunoaște. Ea se rezumă în câteva cuvinte. Omul se naște, suferă și moare. A pricepe acestea înseamnă să cunoști adevărata înțelepciune. P. I. C.

Spiritul pocăinței adevărate

„Mai vartos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește“ (Ps. 50).

Ca să ne putem depărta de păcat, trebuie să ne apropiem de Isus, căpetenia desăvârșirii noastre. Omul ceva trebuie să facă. Dacă vrem să nu facem păcate, trebuie să ne deprindem a face fapte bune. Sf. Spovedanie nu poate stârpi din noi și rădăcina păcatelor. Aceasta o face cu mai bun rezultat doar spiritul de pocăință prin care neînterupt cultivăm virtutea și urgisim faptele păcătoase. Dar păcatul nu se poate urî decât în măsura în care iubim pe Dumnezeu. Deci umplându-ne sufletul numai cu iubirea lui Dumnezeu, atunci nu va mai putea avea loc acolo și iubirea păcătoasă a creatorilor. Iubirea fapturilor lui este virtute și nu păcat, atunci când le iubim prin Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Sf. Augustin spune „ubește pe Dumnezeu și fă ce-ți place“. Noi dacă vom iubi cu adevărat pe Dumnezeu, atunci putem fi siguri că păcatul nu mai poate pune stăpânire pe noi. Spiritul pocăinței adevărate este întoarcerea definitivă dela diavolul spre Dumnezeu. S. V. M.

Rugă

Când doarme liniștea prin sat
Și pacea sufletul mi-l fură,
Spre Tine Doamne, neîncetat,
Imi plec întreaga mea faptură.

Din valul zărilor gânduri,
Eu mă desprind ca o lumină
Și sufletu mi ca'n alte rânduri,
In fața Domnului se'nchină.

Atunci cu drag cobori Prea Sfinte
Din cer spre inima-mi plecată
Și lași în ea ca un părinte
Iubirea Ta nemăsurată.

Pr. Teodor Ciceu

Fel de fel

Toate întreprinderile industriale de stat și industriile la care statul participă cu devize importante, s'a hotărât să fie trecute la producția de pace.

FALA ȘI SĂRĂCIA

(urmăre din pag. 1)

Că tot a vândut din casă
Să-și ia cârpe de mătase,
Să-și ia cârpe ciucurate,
Să n'o 'ntreacă celelalte.

De făloasă e bolundă,
N'are grija că-i flămândă
Să fie îmbrăcată bine,
Că n' stomac n'o vede nimeni.

Hai feciori să ne-adunăm,
Pe bătrâni să-i întrebăm,
Fost-o mai demult mătasă?
Fost, da nu așa de deasă.
A fost mătasă mai rară
Dar era mai bine 'n țară.
Acu-i mătasă mai deasă
Dar îi sărăcie 'n casă.

Și mai de mult au fost fete
Fete mândre și neveste,
N'au pus părul pe-o urche,
Nici buzele roșiete.
Azi toată fata-i vopsită,
Pe obraz e rumenită,
Pe spate e mătăsită,
D'alia-i țara necăjită.

Auziți fete, neveste,
Ce vă spun eu nu-i poveste.
Lăsați fala, fudulia,
C'atunci fugă sărăcia,
Și se 'ntoarce bogăția.
Și cu ea și voia bună
Cu fericirea împreună.
Asta vă spun eu acum,
Un școlar și copil bun.

(Timpă la o șezătoare culturală)

Poșta redacției

Fănică I. Șt. Voicu-Vargalia, jud. Costanța, Ioan Coovan, I. Tarabaș, I. Andrei-c. Avămeni sat Princip Mihai: Gazea vi se trimite regulat, dela administrație. Nu știm unde se pierde și de cine.

Crișan Mih.-c. Corna j. Alba: Comucați-ne de urgență cari sunt abonații pentru ca e a-ți trimis 6) de mii lei, deoarece n'am primit c. p. ce ați scris în mandatul postal că ați trimis.

Pop Eudochia căs. Pop: Ați trimis 5000 lei fără a arăta comuna și județul.

Rugăm foarte stăruitor în special pe toți acei cari au cerut să le trimitem mai multe exemplare, de a primi și de face așa cum le trimitem, deoarece zilnic ni se comunică schimbări de adrese, modificări ca să trimitem separat nu toate pe o adresă cum s'a cerut. Aceste modificări dese, ne dau foarte mult de lucru, cu anularea adreselor, scrierea din nou a acestora și trecerea în alte registre

Ministerul Lucrărilor Publice intenționează să introducă și la sate lumina electrică. În acest scop s'au și repartizat pe centre sumele necesare lucrărilor de electrificare.

În România, după unele date statistice, ar trăi în prezent 290.000 evrei.

În ziua de 15 Iulie a. c., patru copii din comuna Cristian de lângă Sibiu jucându-se au intrat în grajdul bisericii evanghelice, unde au găsit un proiectil și curioși au început să-l desfacă, ca să vadă cum este. Lovindu-l cu toporul, la un moment dat, acesta a făcut explozie. Toți patru copii au murit în chinuri groaznice. Părinți fiți atenți la jocurile copiilor.

Mai zilele trecute a murit în Capitală aghiotantul Regelui Carol I, în vârstă de 92 de ani.

Pozi ce merge hoțiile, spargeri și omorurile se înmulțesc în toate părțile țării. Astfel la Brașov mai zilele trecute s'a întâmplat o spargere senzațională, la „Creditul Industrial“, de unde hoji necunoscuți au furat suma de 140 milioane lei.

Uzinele de fier Malaxa și Set s'au angajat să fabrice unele agricole pe seama plugarilor noștri. Măsura este foarte bună, numai uneltele să nu fie ridicate la preț, ca să poată ajunge agricultorii la ele.

Din Paris se anunță, că locuitorii miniștrilor de externe au terminat redactarea tratatelor de pace cu România, spre a fi prezentate celor 21 Națiuni Unite care vor participa la conferința generală a păcii. Adă Doamne, Pacea, atât de mult așteptată de toată omenirea.

În ultimele două săptămâni 160 de evrei au fost uciși în Polonia.

La Alexandria au fost aruncate cinci grenade într'un club britanic, făcând numeroase victime.

În Sâmbăta trecută un necunoscut a angajat de pe piața Sibiului o mașină ca să-l ducă în spre Făgăraș, Inere Șelimbăr și Tâlmăciu, cu două focuri de pistol irase pe la spate, necunoscutul care angajase mașina, a lăpușat pe nefericitul șofer, om rându-l. Cercetările sunt în curs. Fiți atenți cu cine vă faceți tovarăși de drum.

423 de pelerini purtând 14 cruci din Belgia, Olanda, Luxemburg, și Elveția, s'au îndreptat mai în zilele trecute spre micul oraș Vezeley, la 116 km. de Paris. Scopul acestui pelerinaj îl formează o cruciadă mondială pentru PACE, ce va avea loc în acest oraș, timp de mai multe zile, cu începere de Duminică. Ne asociem și noi Românii la această cruciadă de pace.

Uniunea catolică a studenților unguri a fost dizolvată, deoarece tinea la venirea Habsburgilor, la putere.

7600 ofițeri din armată vor fi recuși în cadrul disponibil.

Pe la sfârșitul lunii Octombrie, se anunță că vor sosi în țară din Germania 18000 prizonieri români.